

Broodkruim

we laten achter om vooruit gestuwd te worden
ontwaren nieuwe versies van onszelf achter de onrust van een horizon
grondstof om de afstand die wij werden te dichten

wat overblijft is de lach, een doffe herinnering
een echo in de krommingen van een eclectische bouwzucht

ik beloof je dit:

wat ik liefheb, breek ik in tweeën om het met je te delen,
maar ik wacht niet

wat ik achterlaat stuwt mij voorwaarts
met de heimwee naar een toekomst die ik nog niet thuis kan noemen.

Dean Bowen (1984)

Bruggedicht (Een initiatief van Stichting De zoek naar schittering)
aangebracht op de Beukelsbrug, Spangeseenade Rotterdam (mei 2021)

“achter de onrust van een horizon”

Bowen zegt over zijn gedicht Broodkruim:

'Het gedicht is een inversie van het idee dat alles wat we achterlaten om te groeien als mens, als een spoor van broodkruimels achter ons ligt als ware het een route om terug te vinden wie we eens waren. Iedere stap vooruit erodeert de versie van onszelf die we voorheen als onszelf herkende, maar dit zou niet een rouwig proces moeten zijn. Feitelijk roept het gedicht op om de potentie van hetgeen dat in het verschiet ligt te herkennen of erkennen als wie we aan het worden zijn. Daarbij in acht nemend dat er in ons de behoefte schuilt dat pad niet in ons eentje te bewandelen, maar met zij die wij koesteren en liefhebben. Wetende dat lang niet alle relaties duurzaam genoeg zullen zijn om deze weg te overleven.'